

Daudz

Noskanējis
mantslochemela@inbox.lv

1974

SATIRAS
UN HUMORA
ZURNĀLS.
IZNĀK
KOPŠ
1957. GADA
DIVAS REIZES
MĒNESI.
LATVIJAS KP CK
IZDEVNIECIBA
RIGĀ

Nr

12

— Šajā kokā es atzīmēju,
cik esmu izaudzis! . . .

Ai, siltums, siltumiņš...

Dzīdra Rinkule—Zemzare

Zvirgzdi

Ja zaķim
ragi gadītos,
Vai domājat —
viņš badītos?

Tu esi nazis m a z s?
Nekas!
Ja tikai —
pietiekami a s s!

Simts gudribu
gudrajam nelīdzēs,
Ja atrast
pats, savējo — neiespēs.

Ko līdz
pie liela groza tikt,
Ja tajā nav
ko iekšā likt?

— TĀTAD IZKRITI BRAUKŠANAS EKSĀMENĀ!
— JĀ, UN INSPEKTORS ARĪ.

I. MELGAIL

Sapulce notiek saules pielietā smilšu klajumā starp
kko uzceltām mājām. Tajā piedalās celtnieki un sil-
tumenerģētiķi, kuru uzdevums raudzīties, lai siltāis
dens plūstu galvenokārt pa caurulēm un tikai re-
mis — ārpus tām. Sapulcē nav vadītāja; tā lomu
ņemties autora izdomātais Humora vecītis. Viņam un
rī citiem šad tad oponē Loģika, ko neviens gan nav
cinājis, bet kas dažkārt ierodas pati, bez jebkāda
cinājuma. Dzīvokļu apsildīšanas un siltuma taupī-
šanas problēmām velrtējā sanāksmē iemaldījušies arī
aži īrnieki.

HUMORA VECĪTIS (slaucīdams sviedrus): — Kā jūs
domājat, draugi, kas darāms, ja dzīvoklī ir tāds pats
siltums kā šajā speltē?

ĪRNIKS: — Jāizgriez centrālā apkures regulēšanas
ats.

VISI (smejas aizgūtnēm): — Ha, ha, ha...

1. CELTNIKS: — Ja arī būtu iemesls to darīt, mī-
s cilvēks, nav taču ko griezt! Vecie bronzas krāni
n nedarbojas vai arī paklusām nomontēti. Jaunie
iguna krāni netur pat gedu.

2. CELTNIKS: — Turklāt taupības nolūkos arī šos
āmus radiatoriem vairs nemontē klāt. Jaunajās mājās
it nav radiatoru, ir tikai konvektori, ko vispār nav
redzēts regulēt.

LOĢIKA: — Vai tad Termofikācijas un centralizē-
s siltumapgādes pārvaldei nebūtu jā rūpējas par
mperatūras regulēšanu un līdz ar to arī par siltuma
upīšanu?

TERMOFIKĀCIJAS UN CENTRALIZĒTĀS SILTUM-
PĀRVALDES VĪRI (korī): — Rūpējamies! Ja ūdeņtīnam,
s, mājas apsildījis, atgriežas mūsu agregātos, tem-
ratūra ir normas robežās, tad siltumiņš labi izman-
s un mums — prēmijas rokā!

LOĢIKA (ironiski): — Prēmijas par to, ka laudis
rmērīga karstuma dēļ dažkārt spiesti sildīt āra gaisu?

TIE PAŠI VĪRI: — Visas jūsu pretenzijas adresējiet
tumsaimniecības uzņēmumam «Siltums», mūsu ko-
jiem. Viņi tālāk sadala siltumu, ko mīļie rīdzinieki
iem no mūsu gādīgajām rokām. Viņiem tad arī būtu
egulē siltuma pievadīšana dzīvokļiem un jāstāv no-
dā par tā taupīšanu.

SILTUMSAIMNIECĪBAS UZŅĒMUMA «SILTUMS»
RSTĀVIS (nervozī): — Mēs jau regulējam un stā-
n nomodā, bet prēmijas tomēr saņemāt jūs. Mums
pat nav paredzētas! Kur te ir loģika?

LOĢIKA: — Labi, ka vismaz strīdos mani vēl
eras!

SILTUMSAIMNIECĪBAS PĀRSTĀVIS: — Kāpēc tikai
dos? Arī darbos! Katram objektam taču ir sava
ārta, kas regulē siltuma patēriņu visai mājai. Vai
nav racionāli?

LOĢIKA: — Diez vai... Apstākļi dažādos dzīvok-
ļos un pat dažādās isabās taču ir ļoti atšķirīgi!

HUMORA VECĪTIS (omulīgi dudina jautru me-
lodiju): — Vieni saulē dusē — taram-pam-pam, citi
vēja pusē — taram-pam-pam... Viens pie vēsa mūra
slienās — taram-pam-pam... Citam atkal siltas sien-
nās — taram-pam-pam...

LOĢIKA: — Latvijas PSR Zinātņu akadēmijas Fizi-
kas un enerģētikas institūts radījis modernu elektro-
nisku iekārtu, kas ar māju sienās iebūvētu termoreleju
palīdzību fiksē temperatūru dzīvokļos un noraida at-
tietīgos datus uz objekta siltuma regulēšanas centru,
tādā veidā ļaujot...

HUMORA VECĪTIS (pārtrauc Loģiku): — Fiksē gan,
tikai ko?... Taram-param... It neko...

LOĢIKA (joprojām nesatricināmi mierīga): — Tas
nu gan nevar būt! Jau 1972. gadā pieņemts lēmums
uzbūvēt desmit eksperimentālās mājas — piecas
Imantas masīvā un piecas Purvciema masīvā — un
tās apgādāt ar minētajām iekārtām, lai pēc ekperi-
menta pabeigšanas šo sistēmu plaši ieviestu pilsētu
celtniecībā. Rīgai vien tāds pasākums ļautu ietaupīt
vismaz piecpadsmit procentus no šobrīd tērētās sil-
tuma enerģijas!

SILTUMSAIMNIECĪBAS PĀRSTĀVIS (sapņaini):
— Jā... efekts varētu būt itin ievērojams! Mēs pat
esam sagatavojuši speciālistus, kas nepieciešami šo
iekārtu ekspluatācijai un remontam. Bet mūsu kolēģi
no Termofikācijas un centralizētās siltumapgādes pār-
valdes...

HUMORA VECĪTIS: — Desmit eksperimentālās mā-
jas ir jau gatavas, bet no eksperimenta nekas neiz-
nāks. Latvijas Valsts pilsētu celtniecības projektēša-
nas institūts, šīs mājas projektējot, ar gudru ziņu jau
iepriekš tanīs samazinājis centrālās apkures sildvirsa
par veseliem piecpadsmit procentiem...

LOĢIKA (samulsusi): — Bet kā tad būs ar siltuma
regulēšanu un taupīšanu? Rīgā gandrīz divas trešda-
ļas siltuma enerģijas patērē dzīvojamās mājās...

ĪRNIKS (bezcerīgi atmet ar roku): — Vieni sil-
tumu ražo, bet par tā sadali neatbild, citi siltumu sa-
dala, bet nav ieinteresēti to taupīt... No šī karu-
seja vien jau karsts metas.

HUMORA VECĪTIS (tēvišķīgi uzsit īrniekam uz
pleca): — A jaijail... Nu kāpēc tik bezcerīgi? Gan
jau kādreiz uzcels citas eksperimentālās mājas. Un
tanīs uzstādīs iekārtu, kas nodrošinās dzīvokļos tādu
temperatūru, kāda ir vajadzīga. Kam dzīvokļos zie-
mā par karstu, lai neaizmirst — logi iekārtoti arī vēdi-
nāšanai. Bet, kam par vēsu, lai uzvelk vilnas džem-
perīti...

G. RIJKURS

— MANAM DĒLAM VĒL NAV NEKĀDU INTEREŠU — BŪS JĀSŪTA PAMĀCĪTIES AUGSTSKOLĀ.

V. ZAKIS

SKABARGAS

Neko nedarīt — uz to viņam bija talants.

Dzēra tikai simboliski, bet piedzērās pa īstam.

Darbā vienmēr skaļais Haosītis mājās bija kā
kā pelīte: viņu hipnotizēja televizors.

Bundzinieks bija virtuozs. Pat ģitāra un kontra-
viņa rokās pārvērtās par sitamiem instrumentiem.

Vislielākās sāpes slimniekam sagādāja tas, ka
izrakstīto spirtu vajadzēja lietot ātri.

J. JUZ

KURĀ AILĒ?

grā rīta stundā pa ielu soloja nūza vīrietis ar portfeli padusē. Viņš apstājās un ieklausījās — no kanalizācijas kolektora rītās lūkas skanēja palīgā sau- . Vīrietis piegāja pie šahtas un udzijās lejup.

Ko jūs tur darāt?! — viņš nījies vaicāja. — Es mūsu pil- atbildu par lūku saimniecību ēlētos zināt, vai jums nav kādas bas, ierosinājumi vai priekšli-

Lūdzu, lūdzu, palīdziet man tino šejienes! — balss teica. akti gāju no viesībām, nejausi u un netieku vairs lauka. Te i drēgns, tumšs un gar kājām caurvejš...

ietis sadrūma. Nomerinieties, pilsoni! — viņš — Mēs noteikti izvilkām Vīspirms nodibināsim komisiju, ņija pārbaudīs, vai jūs tiešām iekritis, un dos savu slēdzienu jūsu izvilkšanas nepiecieša-

Godājamais lūku parzini! — lūdzās. — Skrieniet jel, dibi- komisiju un velciet mani lauka! bu ēst...

ietis paraustīja plecus. Viņam ka prasītāji, kas centās stei- notikumus. Saimniecībā viss plānveidīgi, un šo plānvei- nedrīkst jaukt pat lūkās iekri- lsoni.

Pacietieties! — vīrietis teica. — iju var nodibināt tikai saska- augstāk stāvoša priekšnieka ku pavēli. Bet priekšnieks an ir komandējumā.

Palīgā! — skanēja no lū- - Vai jums ir grūti atbrīvot no šejienes?!

etis pasmaidīja. Lūkās iekri- ilvēku psiholoģija nūdien ir a. Šādi cilvēki domā tikai evi. Uz visu pārējo viņiem uties.

zvilkt jūs nav grūti, — vīrie- ekrita. — No tuvākās mājas : kāpnes, jāieslidina lūkā, pēc ipnes jāizvelk, jāaiznes atpa- jāuzraksta darba uzdevums.

Pēc normatīviem darba veicējiem pienākas samaksa: viens rublis un trīs kapeikas...

— Un nieka rubļa dēļ jūs gribat sasaukt komisiju? — balss vaima- nāja. — Glābiet! Es esmu pārsalis!

— Mēs jūs noteikti izglābsim! — vīrietis apsoliya. — Nākamajā cet- turksni!

— Palīgā! — balss iebrēcās.

— Nomerinieties! — vīrietis sa- viebās. — Pats esat vainīgs. Tekošā ceturkšņa darbus mēs plānojam iepriekšējā ceturkšņa sākumā.

— Bet vai es iepriekšējā ceturk- šņa sākumā varēju zināt, ka šodien sedēšu te? — balss skanēja pavisam skumīgi.

— Varbūt tas bija jāzina mums? — vīrietis ironiski vaicāja. — Nu- dien divains cilvēks. Es viņam skaidri un gaiši apsolu, ka nāka- mājā ceturksnī viņu izvilkām, bet viņš vel jūtas neapmierināts!

— Palīgā! Palīgā! — balss atkal breca.

— Nu, luk! — vīrietis rezignēti secināja. — Vari plēsties pušu, vari but, cik vien labs gribi, vai kāds to novērtēs?

Bridi valdīja klusums.

— Dārgais biedri lūku pārvald- niek! — balss beidzot lūdzoši sa- ciya. — Kā cilvēks cilvēkam lūdzu: izvelciet mani tūlīt! Būšu jums patei- cīgs līdz kapa malai...

— Mjā... Tas var būt, — vīrie- tis domīgi piekrita. — Taču ikviens neplanots darbs ir haltūra. Par to bargi soda, bet es negribētu dabūt rājienu par finansu disciplīnas pār- kāpšanu...

— Vai tiešām man šeit būs jāsēž līdz pastardienai? — balss atkal saka vaimanāt. — Palīgā! Palīgā! Palīgā!

Pie lūkas pienāca kāds pilsonis, paraudzījās lejup, atnesa kāpnes... Balss īpašnieks izrāpās ārā un sir- snīgi spieda pilsoņa roku. Lūku pārzinis stāvēja malā un klusībā pārlika, kurā no pārskata ailēm iegrāmatot līdzekļu ietaupījumu par vienu rubli un trim kapeikām.

A. BRĀLĪTIS

Dancis ap elektrību

Smejies vai raudi, bet jādanco vien ir. Un Vaidavas ielas 22. nama iedzī- tāji arī dānci. Pieskaras, piemēram, radiatoram vai arī televizoram un t sāk lēkāt, jo elektriskā dzirkstele diezgan dūšīgi iesit pa pirkstiem.

Bet cik ilgi tā dāncos? Tāpēc paši iedzīvotāji centās izdomāt, kā šo p spiedu lēkāšanu varētu apturēt.

Sprieda viņi, sprieda, līdz sacerēja pagaidu noteikumus cīņai pret elektrī- dāncišanu:

1. Neaiztikt gāzes vada slēdzi.
2. Nekādā gadījumā neieslēgt televizoru, radio vai magnetofonu.
3. Netuvoties radiatoriem.
4. Nepieskarties ūdenskrāniem.

5. Ejot pa dzīvokli, kājas cilāt, cik iespējams, augstāk, kā arī val istabas apavus tikai ar biežām gumijas zolēm.

6. Visieteicamāk dzīvoklī pēc iespējas mazāk pārvietoties.

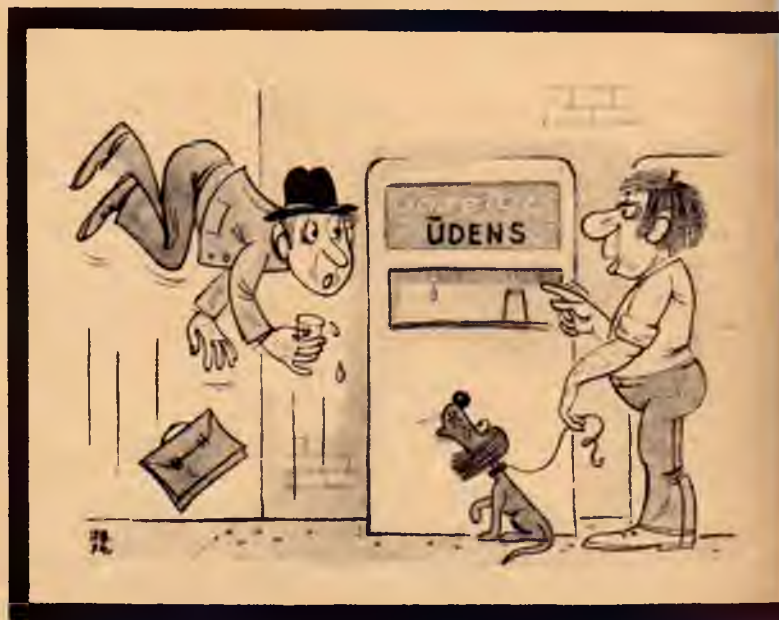
Tomēr nervozākie mājas iedzīvotāji, neņemot vērā šos visu aplveros noteikumus, sāka traucēt 79. namu pārvaldes mieru. Bet namu pārvalc darbinieki iedzīvotājiem silti ieteica turpmāk valkāt kokvilnas zeķes un katū brunčus.

Nervozie cilvēki ar to nesamierinājās. Viņi meklēja mācītu vīru palīdzīb Tie drīz vien konstatēja, ka vainīga esot relīna grīda. Tāpēc arī nepiecieša relīna plāksnes dzīvokļos pārklāt ar koka plāksnēm un tad dāncošana elektrību izbeigšoties.

Bet kas būs iniciators un organizēs šos darbus? 79. namu pārvalde klus Klusē arī mājas būvētāji — 11. celtniecības pārvaldes vīri.

Un šajā klusumā sprakšķ elektrība un Vaidavas ielas 22. nama iedzīvot turpina dāncot.

E. ZIEMEL

— TEICU, NEDZER TIK DAUDZI!

D. BREIKSS

Spurainas domas

...kā bija iedzīvis, tad tikai me- vaines dēļ galvenais ceļš aizgāja kumu.»

...agļi bija nosplēduši atlēgu ar ņēm un tādā veidā tikusi pie teju ņēm.»

...s šrāk dēļu ūdenī nelaidu, ka- tas nobija jumācijes peldēt.»

...dējo reizi skolu apmeklētām ar ņēvu, pēc tam skolā vairs ņēvu gāja.»

...annas ciešanas tegad ir beigu- ņējo kaimiņu sauc pie atbilstības ņē darbiem, tā par nedarbiem.»

...dien es braucu ar piena mašīnu ņēvu piena ceļu un tādēļ es no- ņēvu neredzēju.»

Norakstījis A. GUTMANIS

— JŪS TE MAINĀT CAURULES!
— NĒ, TIKAI PĀRDODU.

I. MELGALIS

— KO, DEKRĒTĀ! AK, CIK NEPATĪKAMI! TAISNI TAGAD TIK MAZ LAIKA. CIK TEV VAJAG: DIVAS, TRĪS DIENAS!

G. VINDERS

PRIECĪGS PĀRSTEIGUMS

Katram cilvēkam ir sava aizraušanās jeb, kā mēdz ikt, vaļasprieks. Arī Kringēlītis šajā ziņā nebijaņēmums. Viņš allaž vērīgi pētīja pretimnācējas un lusi bā deva tām novērtējumu.

Viņa vērtējumi bija bargi. Ai, cik bargi! Tas ir arī protams: jo tālāk no pilnības esam paši, jo kritiskāk vērtējam citus.

Lūk, arī šodien, pa pludmali staigājot, Kringēlītis ka sievietēm atzīmes pēc savas daudzkārt pārbautās divpadsmit ballu sistēmas. Diena nesolīja nekāus pārsteigumus, un viņš jau grasi jās pārtraukt eauglīgo nodarbošanos, kad pēkšņi... asinis viņam sitās galvā, kājas pārakmeņojās, bet pār lūpām egribot paspruka vārdiņš:

— Divpadsmit!
— Jūs maldāties, tagad ir tikai vienpadsmit, — aiļā svešiniece pasmaidīja.

Jā, tā bija sieviete, kādu viņš meklēja visu mūžu, meklējumu gaitā, dabiski, neatteikdamies arī no lauzvērtīgākiem atradumiem.

— E... mm..., bet es domāju, ka ir jau divpadsmit, — Kringēlītis ne pārāk asprātīgi noblēja. Saruna pārtrūka.

— Vai jūs ē... hm... gadījumā nezināt, vai šodien gaidāms lietus?

Nepazīstamā dailava paraustīja plecus.

Labu brīdi Kringēlītis drudzaini laužīja galvu, tad r piepūli izspīdēja:

— Mana interese par lietu ē... nav nejauša. Jo, edzat, uz rūpniecības preču bāzi, kuru es pārzinu o dien atvedis drimplēna kostīmus, bet izkraušanas perācījas lietainā laikā, pati saprotat...

Svešiniece palūkojās uz Kringēlīti.

— Vai tad drimplēns nav ūdensizturīgs?

— Mēs arī esam ūdensizturīgi un tomēr pērkam an lietussargus. gan lietusmētēlus. Starp citu, varu

derēt, ka arī jūsu somiņā glabājas kāds saliekamais lietussardziņš.

— Jūs neesat gaišrēģis. Es tādu lietussargu jau sen gribu iegādāties, bet pārdošanā tie ir ļoti reti.

— Jā, ko lai dara, paaugstināts pieprasījums! Bet, ja vēlaties, labprāt jums izpalīdzēšu. Man bāzē tādu lietussargu, cik uziet! Pie viena varu organizēt arī kostīmu...

— Sīrsnīgi pateicos, mans budžets ir visai ierobežots.

— Niek! — Kringēlītis bramanīgi atmēta ar roku. — Zināma daļa preču parasti tiek nocenota, un es varu...

— Ļoti zēl, bet nocenotas preces mani neinteresē.

— Galvoju, gan kostīms, gan lietussargs būs visaugstākā labuma! Nesaprotat?... Nu, detaļās neiedziļināšos, tās zināmā mērā ir profesionāls noslēpums... Kaut gan priekšmetu pārdēvēšana un citas maģiskas izdarības ar nosaukumiem bija zināmas jau sirmā senatnē... Sapratāt?

— Liekas, jā.

— Tādā gadījumā pie lietas! — Kringēlītis arvien vairāk sadūšojās. — Lūdzu, iedodiet man savu telefona numuru, rīt pat tiksimies, un es par pusēnu jums pagādāšu visbrīnīgāko saliekamo lietussargu.

— Vai pie reizes nevarētu arī to drimplēnu?...

— Mazliet pacietības! Saprotiet taču, šķirošana, brākēšana un tā tālāk! Vārdu sakot, jūsu numurīnš?

...Uz tikšanos Kringēlītis ieradās starojošs. Kādu brīdi viņš staigāja šurpu turpu pa ietvi, nepacietīgi lūkodamies pulksteni.

— Jūs esat ļoti precīzs... Bet tagad, lūdzu, sekoiet man!

Kringēlītis atskatījās un sastinga. Milicijas nanta formā svešiniece nemaz vairs nelikās tik un pievilcīga.

— Tā, — viņa, apsēdusies savā kabinetā aiz stāmgalda, teica, — un nu pasakiet, kurā bāzē strādājat?

— Bāzē? Nevienā... Esmu artēzisko urbumu niķis. Te ir mani dokumenti...

— Ar lietussargiem un kostīmiem tirgojaties teikt, amatu apvienošanas kārtībā? Atzīstieties, piegādā jums šīs mantas!

— Neviens... Lietussargu es nopirku veikalā pilnu cenu... Te būs čeks...

— Kāpēc tad jūs pēkšņi nolēmat to pārdot pusēnu?

— Nezinu... Atklāti sakot, es pats nesaprotu. Nezināt? Nu nekā, gan mēs to noska sim...

Mājās Kringēlītis atgriezās isi pirms pusnakti.

— Kur tu atkal tik ilgi blandījies? — sieva v pārmeta.

— Nevis blandījos, bet braucu uz Bulduriem kolēģa! Viņš man pagādāja šo lietussargu, par tu tik ilgi sapņoji. Gribēju tev sagādāt pē gumu dzimšanas dienā...

— Piedod, milais, piedod! — sieva metās v ap kaklu. — Tu esi tik jauks, tik miļš...

Kringēlītis stāvēja nekustīgs kā monuments vaibstos atspoguļojās sāpes. Patiešām kā g mūžam aizdomu pilnā sieviete, kuru viņš pēc d kārt pārbaudītās divpadsmit ballu sistēmas ja: bija novērtējis ar divnieku, kā gan viņa uzdrē jās kaut uz mirkli tik zemiski iztulkot viņa a sirdīgos un cēlos nodomus?!

M. C

Manu rakstu par zinātnu doktoru, kas brīvajā laikā spēlē futbolu, redak-
cijā izbrāvēja.
— Kā tu nesaproti? — viņš šķendējās. — Numuram jāatrod vienreizējs
terriāls! Nu tāds, ko visi lasītu aizgūtnēm. Lasītu un brīnītos. Skaidrs?
— Skaidrs, — es nopūtos un devos meklēt vienreizējo materiālu.
— Nākamajā rītā es, galvu noliecis, atkal iegāju redaktora kabinetā.
— Nu? Vai beidzot atradi? — viņš, pat nepaguvis atņemt manu sveicienu,
tāja. — Dod šurp!
— Neko sevišķu neatradu... — es nopūtos. — Daudzbērnu māte skrien
su... Celtnieki sabiedriskā kārtā būvē sev stadionu... Peldētāju treneris
pats iemācījies peldēt...
— Un nekā interesantāka?! — redaktors izmisis laužija rokas. — Ko tad
im numurā?
— Varētu uzrakstīt par Tuntuli, — žēlodams priekšnieku, tāpat vien formas
remiņos.
— Kas tas tāds? — redaktora acīs iemirdzējās vājās cerības stariņš. — Stāsti!
— Rūpnīcas futbolists... — un es atstāstīju šefam savu sarunu ar Tuntuli:
— Sakiet, lūdzu, biedri Tuntuli, kāds ir jūsu vaļasprieks? — es tādā šim
lāju.
— Ko, ko?! — puisis neizpratnē sarauca pieri.
— Nu, citiem vārdiem sakot, ko jūs darāt brīvajā laikā?
— Man nav brīva laika! — Tuntulis atzinās. — Es vai nu spēlēju, vai
nējos.
— Tātad nevienas brīvas stundīņas?
— Nu, varbūt kāda stundīņa ir arī.
— Un ko jūs darāt šai laikā? — turpināju viņu iztaujāt.
— Redzat, — Tuntulis pietvīcis atzinās. — Formāli es, kā zināms, skaitos
notājs, tāpēc brīvajā laikā šādā kaut ko pavirpoju...
— Brīnišķīgi! — redaktora sajūsmā nebija robežu. — Tas ir kaut kas
izirdēts: rūpnīcas futbolists brīvajā laikā strādā! Rakstiet augšā! Tas taču
avisam jauns vaļasprieks!

J. ODS

PASAKAS

— Čuči, manu bērniņ, — vecmāmiņa noglauda mazā Jāniša gaišo cekulu.
Es pastāstīšu tev pasaku. Vienam tevam bijuši trīs dēli: divi gudri, tre-
s mulķis. Tolaik kēniņš bija izziņojis saviem pavalstniekiem, lai iztaiso-
tu laivu, kas skrien pa ūdeni un pa zemi.
— Vecmāmiņ, — Jānis iesaucās. — Tā taču ir visparastākā apvidus
šīna — amfībija! Šī pasaka nav interesanta. Stāsti citu!
Vecmāmiņa brīdi padomāja un tad iesāka:
— Reiz kāds vīrs nonācis tālā pilsētā un vecā krāmu bodē ieraudzījis
guli, kurā paskatoties varējies redzēt visu, kas notiek pasaulē...
— Ir nu gan pasaka! — Jānis iesaucās. — Par nocenotu televizoru
misiņas veikalā... Vecmāmiņ, pastāsti ko neparastāku!
— Ak kungs! — vecā sieviņa nopūtās. — Nekas tev nav pa prātam. Nu
jā, klausies. Reiz dzīvojis kalējs, kas bijis tāds mākslinieks savā amatā,
nokalis dēlu no dzelzs.
— Robots! — Jānis iesaucās. — Kāds tas bija — ar elektronisko
niņu jeb vai to darbināja biostrāvas?
— Kā lai es zinu!
— Kad es būšu liels, — puisēns sapņaini sacīja. — tad uzbūvēšu tik
dru robotu, kuram būs stikla šķiedras lāzeru ierīce, kas darbosies kā
vs neirons, citiem vārdiem sakot, tie būs mākslīgie nervi, kas pārraidīs
pulsus. Tātad robotam būs sintētiskas smadzenes.
— Tu nu gan stāsti pasakas! — vecmāmiņa iesaucās.

P. MIEZĪTIS

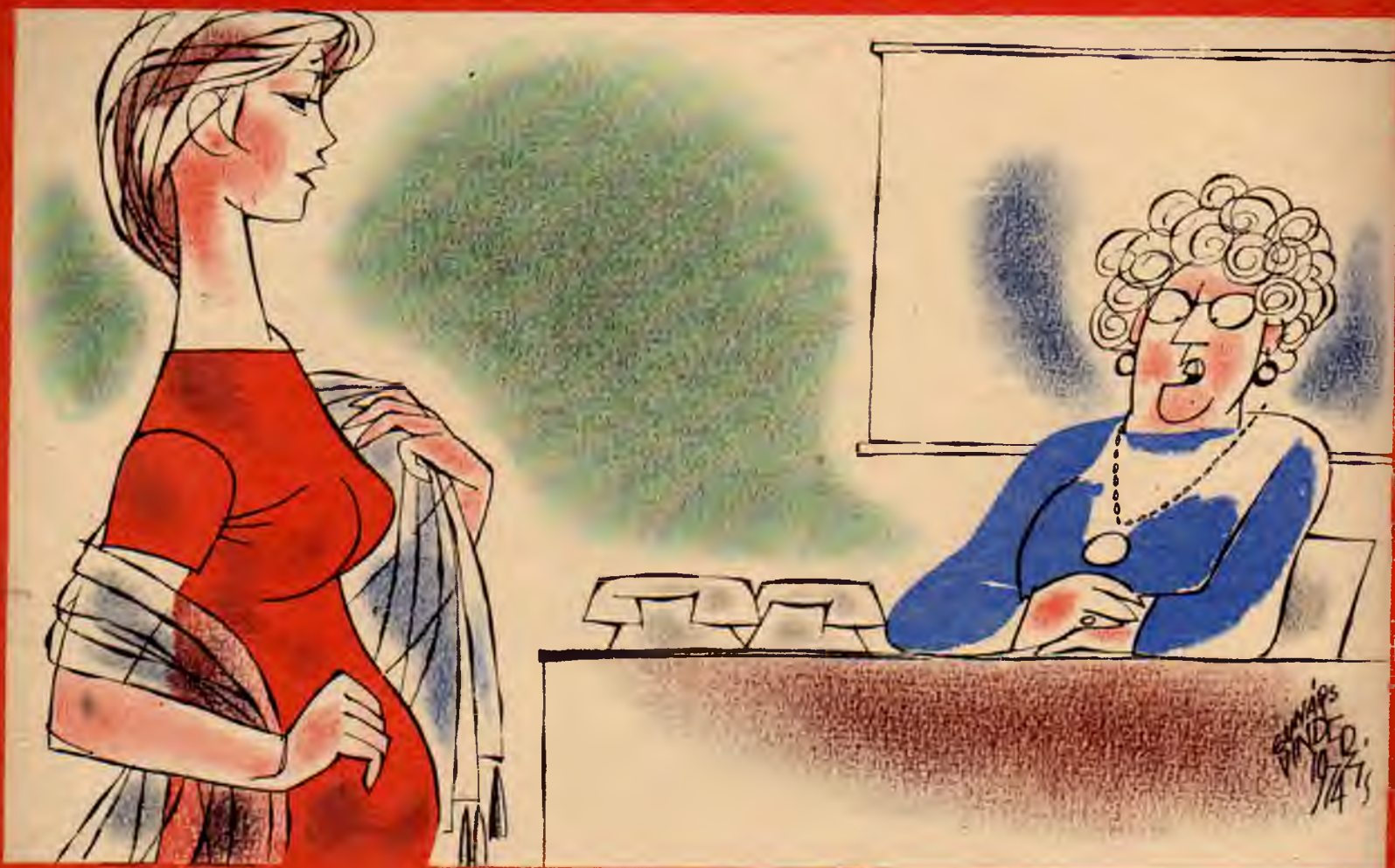

«JĀNABĒRNI».

G. BIERZ

E. OZOLI

— KO, DEKRĒTĀ! AK, CIK NEPATĪKAMI! TAISNI TAGAD TIK MAZ LAIKA. CIK TEV VAJAG: DIVAS, TRIS DIENAS!

G. VĪNDE

PRIECĪGS PĀRSTEIGUMS

Katram cilvēkam ir sava aizrašanās jeb, kā mēdz
kt, vaļasprieks. Ari Krīngelītis šajā ziņā nebija
ņēmums. Viņš allaž vērīgi pētīja pretimnācējas un
usībā deva tām novērtējumu.

Viņa vērtējumi bija bargi. Ai, cik bargi! Tas ir ari
protams: jo tālāk no pilnības esam paši, jo kritis-
k vērtējam citus.

Lūk, arī šodien, pa pludmali staigājot, Krīngelītis
a sievietēm atzīmes pēc savas daudzkārt pārbau-
tās divpadsmit ballu sistēmas. Diena nesolīja nekā-
s pārsteigumus, un viņš jau grāsījās pārtraukt
auglīgo nodarbošanos, kad pēkšņi... asinis viņam
itās galvā, kājas pārkameņojās, bet pār lūpām
gribot paspruka vārdiņš:

— Divpadsmit!

— Jūs maldāties, tagad ir tikai vienpadsmit, —
ijā svešiniece pasmaidīja.

Jā, tā bija sieviete, kādu viņš meklēja visu mūžu,
eklējumu gaitā, dabiski, neatteikdamies arī no
izvērtīgākiem atradumiem.

— E... mm..., bet es domāju, ka ir jau div-
dsmit, — Krīngelītis ne pārāk asprātīgi noblēja.
Saruna pārtrūka.

— Vai jūs ē... hm... gadījumā nezināt, vai
dien gaidāms lietus?

Nepazīstamā daiļava paraustīja plecus.

Labu brīdi Krīngelītis drudzaini laužīja galvu, tad
piepūli izspieda:

— Mana interese par lietu ē... nav nejauša. Jo,
izat, uz rūpniecības preču bāzi, kuru es pārzinu
tā atvedis drimplēna kostīmus, bet izkraušanas
erācijas lietainā laikā, pati saprotat...

Svešiniece palūkojās uz Krīngelīti.

— Vai tad drimplēns nav ūdensizturīgs?

derēt, ka arī jūsu somiņā glabājas kāds saliekamais
lietussardziņš.

— Jūs neesat gaišreģis. Es tādu lietussargu jau
sen gribu iegādāties, bet pārdošanā tie ir ļoti reti.

— Jā, ko lai dara, paaugstināts pieprasījums! Bet,
ja vēlaties, labprāt jums izpalīdzēšu. Man bāzē tādu
lietussargu, cik uziet! Pie viena varu organizēt arī
kostimu...

— Sīrsnīgi pateicos, mans budžets ir visai iero-
bezots.

— Nieki! — Krīngelītis bramanīgi atmeta ar
roku. — Zināma daļa preču parasti tiek nocenota,
un es varu...

— Ļoti žēl, bet nocenotas preces mani neinteresē.

— Galvoju, gan kostīms, gan lietussargs būs vis-
augstākā labuma! Nesaprotat?... Nu, detaļās neie-
dziļināšos, tās zināmā mērā ir profesionāls noslē-
pums... Kaut gan priekšmetu pārdēvēšana un citas
magiskas izdarības ar nosaukumiem bija zināmas
jau sirmā senatnē... Sapratāt?

— Liekas, jā.

— Tādā gadījumā pie lietas! — Krīngelītis arvien
vairāk sadūšojās. — Lūdzu, iedodiet man savu tele-
fona numuru, rit pat tiksimies, un es par pusenu
jums pagādāšu visbrīnīgāko saliekamo lietus-
sargu.

— Vai pie reizes nevarētu arī to drimplēnu?...

— Mazliet pacietības! Saprotiet taču, šķirošana,
brākšana un tā tālāk! Vārdu sakot, jūsu numu-
riņš?

... Uz tikšanos Krīngelītis ieradās starojošs. Kādu
brīdi viņš staigāja šurpu turpu pa ietvi, nepacietīgi
lūkodamies pulksteni.

Krīngelītis atskatījās un sastinga. Milicijas
nanta formā svešiniece nemaz vairs nelikās tik
un pievilcīga.

— Tā, — viņa, apsēdusies savā kabinetā aiz
stāmgalda, teica, — un nu pasakiet, kurā bāzē
strādājat?

— Bāzē? Nevienā... Esmu artēzisko urbumu
nikis. Te ir mani dokumenti...

— Ar lietussargiem un kostīmiem tirgojaties.
teikt, amatu apvienošanas kārtībā? Atzīstieties,
piegādā jums šīs mantas!

— Nevienš... Lietussargu es nopirku veikalā
pilnu cenu... Te būs čeks...

— Kāpēc tad jūs pēkšņi nolēmat to pārdot
puscenu?

— Nezinu... Atklāti sakot, es pats nesaprotu

— Nezināt? Nu nekas, gan mēs to noska-
sim...

Mājās Krīngelītis atgriezās īsi pirms pusnakts

— Kur tu atkal tik ilgi blandījies? — sieva vi-
pārmeta.

— Nevis blandījos, bet braucu uz Bulduriem
kolēga! Viņš man pagādāja šo lietussargu, par k-
tu tik ilgi sapņoju. Gribēju tev sagādāt pār-
gumu dzimšanas dienā...

— Piedod, milais, piedod! — sieva metās vi-
ap kaklu. — Tu esi tik jauks, tik miļš...

Krīngelītis stāvēja nekustīgs kā monuments.
vaibstos atspoguļojās sāpes. Patiešām, kā gar-
mūžam aizdomu pilnā sieviete, kuru viņš pēc da-
kārt pārbaudītās divpadsmit ballu sistēmas jau
bija novērtējis ar divnieku, kā gan viņa uzdro-
jās kaut uz mirkli tik zemiski iztulkot viņa au-
sirdīgos un cēlos nodomus?

LIGO LIGO!

Rūpnīcāžu vēriens zināms,
Panākumu viņiem daudz.
Tādēļ tiem, kad svētkus svinam,
Godā vietā sēdēt ļauts.

Kolhoznieki, kolhoznieces
Rekordlaikā sēju veica.
Ligo, ligo! Pirmrindniekiem —
«Dadža» sirsnīgākais sveiciens.

Rakstnieki un žurnālisti,
Gleznotāji, komponisti
Aplīgot māk žanros grūtos
Tautas panākumus gūtos.

Var rakstīt simtiem leikumu
Par zinātnieku veikumu,
Bet pārāk īsa ir šī nakts
Un visiem zināms jau šis lakts.
Mēs tādēļ vienā teicienā
Tos sveicam ligo sveicienā.

Sveikas tiem, kas ārstē kaites,
Veselības sardzē stāj.
Jāņu naktī ligo saites
Vieno mūs un galdu klāj.

Pircējs Jānim kurpi lūko,
Kurpnieks Jānis viņu cūko:
Jāsāk būtu ligo dancis, —
Kurpe zobus nīrdz kā krancis.

Kieģeļi ar gaudu dziesmām
Mašīnās brauc pretīm briesmām:
Zina — tad, kad ārā bīrs —
Šķembās sasisti tie irs.

Tūrists dažs ar dabu ļaunu
Posta lloru, bendē ļaunu.
Nez kur tādus tipus audzē,
Skaistumu kas neprot saudzēt!

Slīmests — biksēs platām starām
Pierē ievēl grubuli:
— Jaunība man paslīd garām,
Mamma nedod rubuli!

Tos, kas darbu jauc un slaistās,
«Dadzi» nežēlodams dzeļ.
Ligo, ligo!
«Dadža» sveiciens
Tiem, kas darbu godā ceļ!

— ĀRĒ, MĀCĪTĀJS ŽĒLOJĀS, KA VECĀ BUMBULIENE KĻŪSTOT LĒTTICĪGA UN ZIEDOJOT A MAZĀK!

G BĒI

DĪVAINA PĀRMAIŅA

Kad tā acīgāk paskatās, šodien
uz ielas gandrīz katram ir kaut
kas pie rokas. Viens nes kofe-
riti, otrs dižojas ar skaļi brēcošu
tranzistoru, cits pirkstu galos
iekarinājis gandrīz vai indiāniski
apbārkstētu somu.

Savu veco pazīnu Rietumu es
ari nekad neesmu satīcis, ejam
tukšām rokām, — apjomīgais
ungāru portfelis viņam allaž pie
saniem. Starp citu, mēs tieka-
mies itin bieži, jo braucu uz
darbu ar 19. autobusu, bet Rie-
tums — ar 28. Šiem autobusiem
Juglā ir kopīgs galapunkts, tur-
klāt šād tad saskan arī atiešanas
laiks. Ne visai sen es ievēroju,
ka mana pazīnas nesamais ir
pēkšņi kļuvis krietni smagāks:
labajā rokā — portfelis, bet
kreisajā — ar ūdeni pildīts polie-
tilēna trauks un kaprona suka.
Tā vienu dienu, otru, trešo. Bei-

dzot nenoturējos un pasviedu
tādu kā asprātības āķi:

— Tu pasmel ūdeni vienā
Juglas ezera malā, lai izlietu
otrā, vai ne? Bet kam tev vaja-
dzīga suka?

— Tāds kā joks! Jānodroši-
nās pret netribu. Ja tev mugurā
kaut kas balts vai krējumīgs —
obligāti!

— Ej nū—ū!

— Un kā vēl! It īpaši — pēc-
pusdienās, ja autobuss nak tieši
no garāžas, nosmērēties kā likts!
Uz sēdekļiem gandrīz vai aram-
zemes kārtā.

— Un ko kasieres?

— Ja dabū tirākus diegu ga-
lus, noslauka, ja ne — bridina
pasažierus. Bet mainas sākumā
tīrīt mašīnu galu galā nav viņu
pienākums.

— Tad būtu vismaz signali-
zējušas priekšniecībai!

— Esot jau darijušas, bet
gas autobusu parka vadība a-
dot: «Nevajag būt tik izl-
šiem.»

— Tātad tu mēģini ier-
pašapkalpošanas transporta
dzekļos?

— Tā iznāk.

Beidzot man bija pielecis,
pēc notikušas pārmaiņas ir
pazīnas ekipējumā. Taču sap-
ir viena lieta, izjust pašam
pavisam kas cits. Uz se-
ādas, pareizāk sakot, uz s-
gaišā mēteļa es to pirmo
izjutu 4. maija pēcpusdi-
pulksten 16, iekāpis Jauncio-
autobusā. Kopš tās dienas ar-
nēsāju līdzī ūdeni un suku.
nu kā, bet negribas tišuprāt
grūtināt ķīmiskās tīrīšanas uz-
numa darbiniekus.

O. SARN

— DĒLS, VAI TEV TUR PILSETĀ AR DAKSĀM NEMAZ NEIZNĀK RĪKOTIES!

E. OZOLI

Ilvēks, atgriezies no komandējuma, nedrīkst tūskriet uz darbu pat tad, ja ir Ligo vakars un lajas priekšniekam vārds Jānis. Dzīvojot pa viesām, žakete ir saburzījies, bikses atgādina akorona plēšas, bet kreklis izskatās, it kā to būtu ijuši govši...

rotams, saburzītais apģērba gabals ir steidzami gludina. Pretējā gadījumā tevi aplīgos tā, ka nesi vairs ne ritu, ne vakaru. Lai tas nenotiktu, ēkam nāc talkā sadzīves pakalpojumu ateljē.

Lūdzu... — ateljē darbiniece bija pati laipna. — Pēc desmit minūtēm jūs savu uzvalku vairs aizisiet!

gāju kabinē, novilkto uzvalku un pa aizkaru ugu atdevu darbiniecei. Precīzi pēc desmit minūšu viņa pa to pašu spraugu pasniedza man apdējušu auduma gabaliņu.

Tas ir viss?! — neticīgi iesaucos.

Meistars, kad izņēma šito no preses, arī bija iet pārsteigts, — darbiniece atzinās. — Bet jūs traucieties! Pogas ir veselas! — un iebēra man i duci dažāda lieluma pogu.

d ieraudzīju nabaga podziņas, gandrīz apraudu.

Es saprotu, ka vīrieša tualetē galvenais ir sl — vaimanāju. — Bet vai šādā izskatā var es sabiedrībā? Arhimedam bija piedodams dīt plīkam, jo viņš atklāja jaunu fizikas likumu. ā es attaisnošu savu rīcību?

Jūs atklājat, ka uzvalku gludinot var sadedzīt — darbiniece miermīlīgi atbildēja. — Tas arī naz...

Jūs par to atbildēsiet! — draudēju.

u darbiniece pakratīja galvu. Jo pastāv klientu s, kas nesaskan ar sadzīves pakalpojumu sfēras iju uzskatiem. Kritiskās situācijās sfēras uzskati pieveic vienpatņa šīnās domas un nogulda lāpstīnām.

Mēs neatbildēsim! — viņa paziņoja. — Mums t uz sienas ir rakstīts!

ateljē sienas bija rakstīts: «Par importa izstrāiem atbildību nenes!» Tuvāk paskaidrojumu, kurp un kāpēc nenes, trūka, taču man viss kaidrs. Uzliku galvā hūti un sportenēs kātoju kalpojumu kombināta vadības.

Ķurp jūs? Stāviet! — man celu aizšķēršloja īre. — Vadībai patlaban ir apspriede par kva-uzlabošanas jautājumiem.

rīnīškīgi! — nopriecājos. — Tādā gadījumā u tieši laikā un apspriedē figurēšu kā uzskates is numur viens!

efigurēsiet vis! — sekretāre nepiekrita — Va- obrid nepieciešami pozitīvi piemēri, bet jūs, sakot, pēc tāda neizskatāties. Pienāciet nāka- ienesi, kad paredzēts atklāt dažus mūsu darbā topamos trūkumus.

bai, bez šaubām, galvenais ir pozitīvs pie- fan galvenais bija uzvalks.

iraugieties uz mani! — teicu. — Es iemācījos vas trīs dučus Jāņu pantīnu! Es sarīmēju umu mūsu nodaļas priekšniekam Jānim. Vai ikatā es varēšu skandēt pantīnus un saukt laimes?

tāre līdzietīgi nopētīja mani un kļuva do-

ezkas nav... — viņa piekrita. — Jānis ka jūs par viņu nirgājaties. Iznēmuma kārtā lot jums pāris vecus laikrakstus.

darīt, bada laikos pat velns pārtiekot no Panēmu laikrakstus, izgriezu caurumus rokājām, ar kancelejas saspraudēm piekno- durknes un bikšu staras... Kad ansamblis mīgi dabūts mugurā, sekretāre atplauka

losāli! — viņa teica. — Ticiet man, šai tērpā apsteidzis modi vismaz par ceturtdalga-

oju sevi spoguļi — nūdien! Teksts rada op-

šķir ipatnēju neatkārtojamu eleganci... Šodien, kad mode mainās ik pēc piecām minūtēm, tādā uzvalka droši var iet pat uz pirmizrādi, par Ligo vakaru nemaz nerunājot.

Izeju uz ielas.

— Skat, skat, — ārzemnieks! — man aiz muguras saucukstas. — Lūk, ko nozīmē praktiska pieeja. Nav ne jātira, ne jāgludina... Tiklīdz uzkrīt kāds traipiņš — bāz krāsni un pasūti jaunu...

— Vai nepārdosit? — nez no kurienes uzrodas daži aizdomīgi tipi un sāk taustīt faktūru.

— Tikai bez rokām! — atcērtu un pielieku soli. Bet kur nu! Apkārt jau vesels pūlis. It kā es butu jaunākā modeļa automašīna. Labprāt izmuktu no pūļa zinkāres, bet

redzu — nāk pretī pārtis. Viņš — ietināmā pe- klošenēs, viņa — kreppapīra minibrunčios. P- nižuši mani, abi skaudīgi noelšas. Mans tērps n- liedzami košāks un izteiksmīgāks.

Jo tālāk eju, jo trakāk. Pilsēta jau čaukstēt ča- Uzņēmīgas tantes rauj gājējus pavārtēs un pie- krāsaina papīra strēmeles un atgriezumus. Vie- modes ateljē skatlogos manekeni joprojām redz septiņdesmito gadu tualetēs. Jaunā mode viņus s- tikai tad, kad ar to būs cauri.

Toties mana iestādē dāmas no modes neatpal- Ir darba dienas beigas, un visas sievietes lep- avižpapīra balles tērpos līdz pat gridai. Jāni un- rējie virieši apdomīgi liek soli pie soļa, lai bi- staras nenokristu. Bet pie sludinājumu dēla- karājās vairākas pavēles.

«Sakarā ar to, ka Simansonam apmeklētāju k- būtnē izjuka bikses,» — lasu, — «izsaku Sima- nam A. stingro rājienu. Visiem pārējiem kate- riski aizliedzu turpmāk ierasties darbā, gērbtiem- pēdējās modes!»

Bet vai kāds modes nīdējus klausīs?

— Sevišķi moderni Ligo vakarā būs tērp- austrumniecisku rakstu, — skaidro Anna, m- dižā modes pazinēja. — Seit volāni, tur šleipite, l- augšpusē — dekolte...

— Jā, jā... — pārējās piebalso.

Vienīgi bibliotekāre skraida kā apsvilusi.

— Cilvēki milie! — viņa ker visus aiz stē- lēm. — Apžēlojieties! Man bibliotēkā it neviena ž- nāla, it nevienas avizes vairs nav palicis!

— Varbūt tu esi pret modi? — Anna viņācā

— Es neesmu pret, es esmu par! — bibliotēkā- vaimanā. — Bet jūsu dēļ man pašai tagad nav- vilkt mugurā!

Katrs sagrabina no savas rociņas pa lappusi- pa lapiņai, grāmatvedis diez no kurienes atnes- zīgu plakatu — un tiek arī bibliotekārei. Pēc ta- ielādējam autobusā alus mučeli, ķimeņu siera ritu- kasti šnabja, ielādējami paši un braucam līgot.

Atklāti sakot, papīra tērpi ir bezgala ērti. Uzce- desiņas, noslauki rokas gar sāniem, un lieta darīt. Erti, izdevīgi un, kas pats galvenais, — izziņoši. Va- sēdēt pie ugunsкура un kaimiņam uz muguras las- interesantu feletonu vai rakstu. Taču sevišķi izteik- smīga, pateicoties grāmatveža pūlēm, ir musu bibli- tekāre. Grāmatveža sameklētais plakāts ir par ceļa- zīmēm, bibliotekāre no tā pašuvusi svārkus, un inte- resanti vērot, kur kura ceļazime atrodas.

Dedzinām ugunsкура, ēdam desiņas, piekožam ķimeņu sieru un uzderam virsū šo to stiprāku. Be- stiprākais mudina lekt pāri ugunskuram.

— Leciet, leciet! — grāmatvedis priecājas. — Varbūt uz slimības lapu rēķina beidzot tiksīm vaj- no algu fonda pārtēriņa!

Uzskuram labi lielu ugunsкура, iemetam pašā vidū autobusa rezerves riteni — dzirksteles spieto līdz pat mākoniem! Šoferis sākumā draud iesudzēt mūs visus tiesā par valsts mantas izniekošanu, bet tad pie- rimst — visi lec, ka bikses un maksikleitas vien- švīkst.

Pēc pirmā lēciena damām balles tērpi no mak- klūst par midi, pēc otrā lēciena — jau par mini, bet pēc trešā lēciena dāmas šaipus ugunsкура atgriežas papardes lapu un alkšņu zaru minibrunčios. Vienīgi Aina lādas kā traka, jo pa tumsu kāds viņai papar- des brunčios slepus apmainījis pret nātru svār- kiem...

Nākamajā dienā visa pilsēta staigā koši zaļa, taču man neliek miera sadedzinātais uzvalks. Eju pie pakalpojumu kombināta vadības. Man pretī pieceļas drukns virietis nedaudz apvītusās papardes lapu biksēs.

— Uzvalks? — viņš brīnās. — Neesiet konserva- tivs! Tādi uzvalki jau sen vairs nav modē. Bet nedomers uzvalks ir vecs uzvalks, un nekādas vē- rības tam nav...

Apgalvot, ka jaunā mode radusies mana sar-

Cien. „Dadzi”!

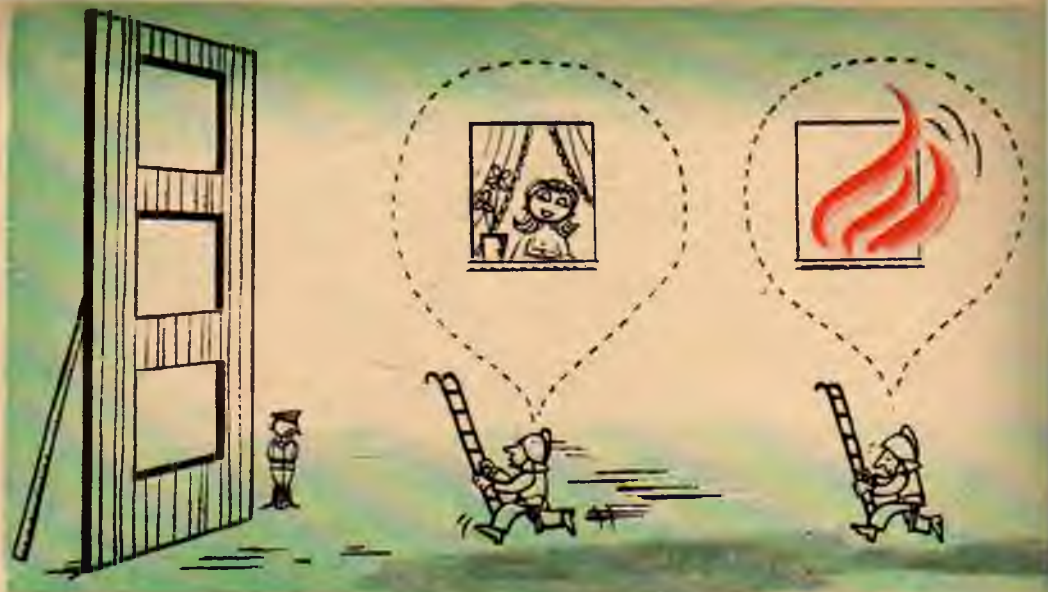
Modes pamatlicēji apgalvo, ka vīru šodien vajagot skatīt ne vien no cepures, bet arī no moderna džinsu tērpa vai bluzona. Acīmredzot tā tas arī ir, jo Rīgā daudzi staigā tādās tērpos. Taču ražošanas apvienības «Siluets» individuālās šūšanas un modes ateljē darbinieki ikvienam līkotājam atbild īsi un asi:

— Ko jūs, ko jūs, mēs tādus apģērba gabalus nešujam!

Par to, kur tādus apģērba gabalus tomēr šuj, vajadzētu zināt visinformētākajam iestādījumam — sadzīves pakalpojumu ziņu birojam. Taču ziņu birojā paskaidro:

— Vislabāk būs, ja meklēsiet privātu meistar... Nav šaubu, ka individuālās šūšanas ateljē strādā pēc brigāžu metodes, darbiniekiem jāpilda plāns un nav laika ievērot mainīgās modes kaprizes. Šādos apstākļos ziņu biroja laudim varbūt derētu sniegt klientiem arī privāto meistar adreses. Jo klienti aču nav vainīgi...

Z. BEŅČĪTIS,
Rīgā

BEZ VĀRDIEM.

I. MELD

Mīlo „Dadzīt”!

Agrāk es domāju, ka vēsturiskus sacerējumus var atrast tikai reto grāmatu glabātavās un muzejos. Bet, kopš man tagad ir izdevies pabūt Dobeles autostā, es vairs tā nedomāju. Jo tur katrs seno rakstu ienītājs var izlasīt šādu paziņojumu, kas ar ellās rāsu uzmaļēls uz paprāvas plāksnes:

«Jelgavas pilsētas 45. profesionālā-celtniecības viusskola aicina Jūs iestāties skolā. Mācību sākums septembrī 1971. gadā»

Kā Tu, «Dadzīt», domā, vai šāds aicinājums 974. gadā nav mazliet novecojis?

G. KALNIŅŠ,
Brocēnos

GRUPAS FOTO.

V. Z

Dārgo „Dadzi”!

Līdz šim bija zināmi vairāki ātruma veidi: gaisas ātrums, kājnieka ātrums un gliemeča ātrums. Tagad šiem ātrumu veidiem negaidot piepulcējies vēl viens.

24. aprīlī kinofilmu iznomāšanas kantoris ar Rīgas 1. sakaru nodaļas starpniecību nosūtīja Jelgavas motorijas tipa internātskolai kinofilmas. Tās bija pakotas metāla kastē ar acis krītošu uzrakstu «steidzama krava». Internātskola šo sūtījumu saņēma mājā. Sakarā ar to, ka minētā krava 42 kilometrus ceļoja trīspadsmit dienas, starp kājnieka un gliemeča ātrumu būtu vēlama iestarpināt arī steidzamas kravas ātrumu — nedaudz vairāk par sintetriem slundā.

N. MADŽULIS,
Jelgavā

«DADŽA» KONSULTĀCIJA

JAUTĀJUMS. Kāpēc Tukuma dzelzceļa stacijas ietī ir maza ēdienu izvēle un to kvalitāte ir zema?
ATBILDE. Ēdienkartes sastādīšana acīmredzot ir no buletes darbiniekiem tik daudz enerģijas, ēdienu gatavošanai tās vairs nepietiek.

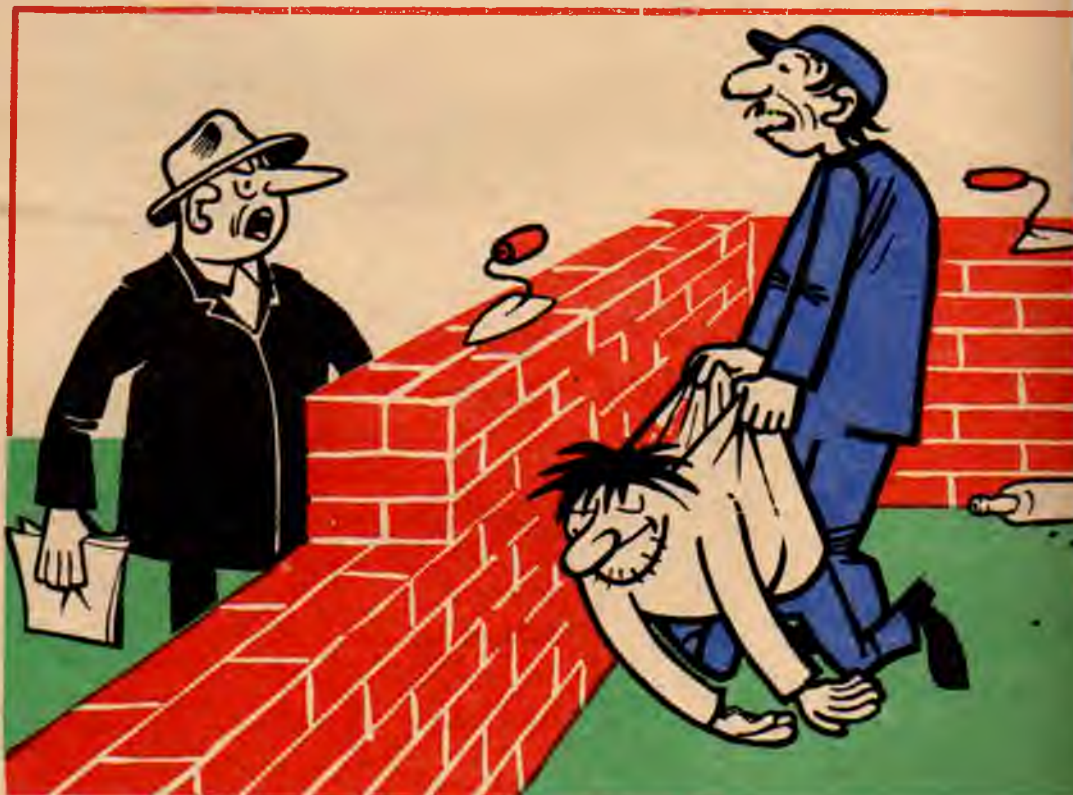
JAUTĀJUMS. Kāpēc Ķengaraga-3 vīrieši ir nolēši valkāt togas?

ATBILDE. Droši vien tāpēc, ka 11. veļas pieņemšanas punkta darbinieki vīriešu virskrekļus mazgā ar negrīb pieņemti.

JAUTĀJUMS. Kāpēc Kuldīgas universālveikala darbinieki preču pārvadāšanai 4. stāvā neizmanto koridoru?

ATBILDE. Lai izmantotu koridoru, tajā vispirms jārok tunelis, jo eju jau divus gadus ir nosprostojis Kuldīgas rajona plaša patēriņa preču apvienība ar saviem audumu baķiem.

Dr. SINEPE

— KĀPĒC NESTRĀDĀJAT!
— KO NEVAR CELT, TO NEVAR NEST...

Šā gada jūnijā padomju satīras
ceha vecākais, žurnāla «Krokodil»
galvenais redaktors

Manuils Semjonovs

atskatās uz 60 mūža gadiem un
40 gadiem, kas nostrādāti padomju
presē.

Sirsnīgi sveicam gavilnieku
jubilejā!

«DADZIS»

AKSELERĀCIJA.

U. MEŽAY

SEMIONOVŠ

Trakās govs piens

Viņi sēdēja piena kafējnīcā pie maza galda un
dzīgi diskutēja par uzskatām.

— Esmu pilnīgi vienprātis ar tevi, Petja, viss
tā ir atkarīgs no zāces... Kādu mantu iegādāsi
lā, tādas būs arī sekas.

— Mjā, kā tad, — atsaucās tas, kuru dēvēja par
Iju.

— Atceros, reiz, jā, kā tas laiks aiziet, pie manis
astijās neliela kompānija. Dzeramā bija, nepārspī-
z, apmēram spainis. Un ko jūs domājāt? Kad viss
a tukšs, es paskatījos uz viesiem un man mute
ika vajā: visi skaidri kā eņģeļi. Man pat neēr-
ti va: cilvēkus ielūdzu, bet piedzirdīt, kā nākas, ne-
cēju. Kauns! Un tas viss tikai zāces dēļ. Vai tu
i, ar ko sieva viņus cienāja.

— Ar ko?

— Ar belāšiem.

— Kas tie tādi?

— Nezinī? Tad paklausies. Jānopērk liellopu gaļa,
jāla un cūkgaļa. Gaļa jāsamal un jāsauc. Iznāk
akaini garšīgs maisījums. Malumam pievieno divas
olas, smalki sakapātus sīpolus, un pildījums ir
svs. Tagad vajadzīga mīkla. To iejauc pienā, kas
aidīts uz pusēm ar ūdeni. Nav slikti, ja mīklā
ac arī pāris oliņas. Vai biezpiena maizītes kādreiz
ēdis?

— Esmu.

— Nu tad belāši ir tās pašas biezpiena maizītes,
pildījums cits. Un vēl — biezpiena maizītes cep
eškrāsnī, bet belāšus uz pannas. Un āķis slēpjas
peratūrā.

— Tas ir?

— Belāšiem jābūt karstiem. Un no pannas tūlīt
s. Šādos apstākļos tie nokauj alkoholu pašā dīglī.

— Karsts uzkožamais ir varena lieta, — Petja ap-
ināja.

— Bet ko tu teiksi par galertu?

— Arī varena lieta.

Un kā vēl Mana sievasmāte galertu vārīšanā
meistare. Kā pienāca svētki, tā šo ne grožos
sturēsi — raujas uz tirgu pēc cūku kājiņām. At-
j šito mantu veselai brigādei. Starp citu, želatīnu
neatzina. «Ja receklis nesasals, — viņa teica, —
o labāk atkritumu vadā izgāzīšu, bet šito gīfti
nelikšu.» Tad nu galerts viņai padēvās — aug-
i klase. Kaut ar cirvi cērt. Tiesa, viņa vārīja ilgi.
Ijās piecelties nakts vidū no gultas, ieskaties ķēķī,
it vēl tur kūko. Pie kastroļa kā pie militāra objekta
uz vakts. Tofies zacīte viņai iznāca brīnišķīgai!
tu no mārūtkiem kaut ko jēdz?

Liekas, jēdzu.

Nu, tādus mārūtklus, kā mana sievasmāte taisīja,

tu savā mūžā neesi dabūjis pagaršot. Saknes viņa sa-
raka pati. Kur — to es nezinu. Atnesa saknes mājās,
nomazgāja un, kamēr svaigas, sarīvēja. Ķēķī tādu
mikroklimatu sataisīja, ka visa saime šiten tādām asa-
rām raudāja. Bet viņai — nekas.

— Nu, pēc tam mārūtklus sajauc ar svaigu skābu
krējumu, pielika cukuru, citronsulu un sinepes.

— Ko, sinepes arī?

— Kā tad, bez sinepēm sievasmāte mārūtklus ne-
taisīja. Un tad viņai iznāca piedeva — kaut kas ne-
aprakstāms! Paņēmu vienu karotīti — acis sprāgst no
pieres laukā! Nogriez gabaliņu galerta, virsū mār-
rutklus uzsmērē un — trauku rokā. Ierauj glāzi un tūlīt
uzkod. Tad nu ar galertu to nolāpīto šņabi kā ar
vilni noskalo. Pat saprast nevar: degvīnu vai skaidru
avota ūdeni esi dzēris.

— Jā, viss ir atkarīgs no piedevām, — Petja sva-
rīgi piezīmēja.

— Tikai no tām. Starp citu, sievasmāte deva mār-
rutklus arī pie prapiem. Par prapiem esi dzirdējis?

— Nē, neesmu.

— Un tas skaitoties mednieks! Prapi — tās ir
parastas cieti novārītas olas. Tās notīra, pārgriež uz
pusēm. Un uz katras pusītes uzliek mārūtklus. Tas ir
prapis. Iedzer mēriņu, laid pakal prapi. Un no dzē-
ruma ne miņas! Jo vairāk dzer, jo skaidrāks paliec.
Burvju māksla, es tev teikšu!

— Ja nekā cita nav, var uzkost arī skābu gurķīti,
tas arī žvinguli noņem.

— Nerunā tā, Petja. Skābētu gurķi tagad katrs plē-
gurs piekož. Nē, tu izņem no ledusskapja svaigu, pār-
griez un drusiņ apkaisi ar sāli. Tad tas pārklājas
dzidriem pilieniem it kā ar rīta rasu. Uzcost tādu gur-
ķīti decembrī vai janvārī — tas jau ir kaut kas! It kā
nevis «Ekstru» būtu sevī ielājis, bet malku karstas
vasaras vasaras norijis. Un pa visu miesu izplūst tāds maigs
maigs siltums.

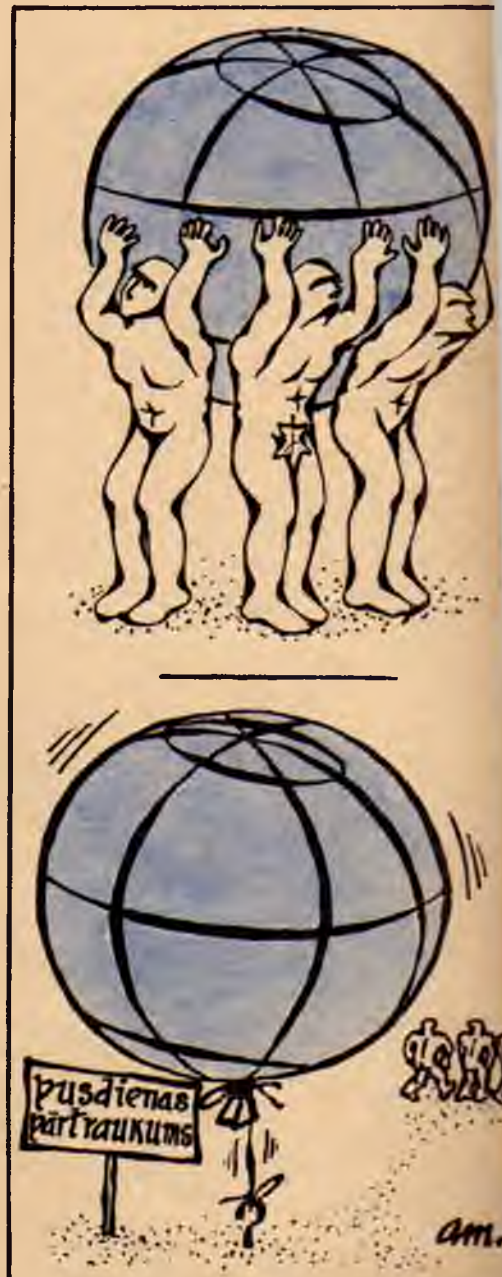
Draugi brīdi klusēja.

Kad viņi norēķinājās un ne visai stingrā solī atstāja
kafējnīcu, es nodomāju: «Rau, te nu ir pienākusi tā
stunda, kad cilvēki sāk reibīt, jau reibinošus dzērienus
pieminot vien. Nu ko, lai tā būtu! Veselībai tas nekādā
ziņā nekaitē. Kaut mums vairāk tādu piena kafējnīcu
atvērtu...»

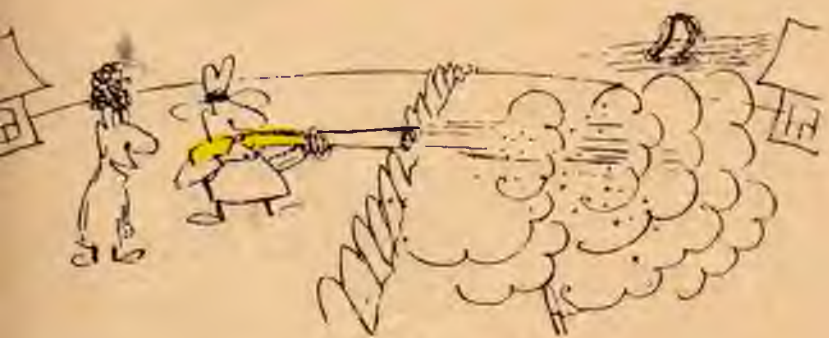
Bet te manas gaišās pārdomas gluži kā bazūne
pārtrauca pārdevējas balss no bufetes:

— Daša, novāc traukus!

Oficiante piegāja pie galda, pie kura draugi bija
sēdējuši, un paslēpa zem priekšautiņa divas tukšas
pudeles. Etiķetes, ko es paguvu uz tām saskatīt, bija
vienādas. Izrādās — draugi bija dzēruši degvīnu, to
pašu, ko dažreiz nez kādēļ sauc par trakās govs
pienu.

A M U R A

KAIMIŅI.

A. GRASKO

— VIENS PAR VISIEM ...

— ... UN VISI PAR VIENU!

J. RUMJANCEVS

— LIEC VĒRĀ, MIĻAIS, MANS TĒTIS IR MŪZIKIS ...

L. DOMN

BEZ VĀRDIEM.

J. RUMJANCEVS

Atvaļinājumā es nolēmu apciemot savu krusttēvu — zvērinātu zivju bendi. Viņš dzīvo Gaujas augštecē, pašā upes krastā.

— Kāpēc tu vazā līdzī to lieko bagāžu? — ieraudzījis spiningu, krusttēvs nobrinājās.

Jā, patiešām... Tikai tagad atcerējos, ka, sākot ar pirmo septembri, spinningošana Gaujā ir noliegta, lai saudzētu uz nārsta vietām-kāpjošos taimiņus.

— Esi mierīgs, zivtū mēs dabūsim, — krusttēvs piemiedza aci. Kādā pievakarē viņš sāka rosīties.

— Vai tu jūti... vējš stājas, — viņš man piebikstīja, vērodams dzeltenīgās bērzu galotnes, — arī mēness vecs... Šonakt būs tumšs kā ellē.

Tam visam es varēju piekrist, bet nesapratu, ko krusttēvs ar to gribēja sacīt. Tikai tad, kad viņš no kādas pažobeles izvilkā žebērklī, sāku kaut ko nojaust.

— Vai redzi, kas par dakšām? Mantojums no mana vectēva. Ar dubultatskabargām. Bet tomēr nelidz... Citas zivis gan var celt tūlīt laivā, bet, ja gadās uzknābt lasim, tad ir jāpagaida, kamēr šis hotirina asti. Raujas nost, pagāns. Vinam tā miesa kā agrāk cienīgtēvam — tirais speķis. Šonakt mēs pāriti nobakstīsim, tas ir kā bankā! Rit nožāvēsim, būs arī tev ko paņemt līdzī. Es domāju, ka Rīgā tādā manta nemaz tā nemetājas.

— Ko nu par to... — es teicu, — bet vai tu nezini, ka šis zvejas papēmiens ir aizliegts?

— Tas vienmēr ir bijis aizliegts, un vienmēr ir ticis durts. Agrāk laivas spicē uz restēm dedzinājam sveķainu malku. No rīta pārnācām mājās, nokvēpuši melni kā mori, bērni muka pagultē. Bet kas tagad nekait... Nāc, es tev parādišu! — krusttēvs ieveda mani klētinā un noņēma no plaukta lampu.

— «Petromaksis». Uzkurināsim, tad tu redzēsi, kas par Betlēmes spožumu. Katra raudīna apakšā kā uz delnās! Tu stumsī laivu un es knābāšu.

— Tas viss būtu jauki, — es teicu, — bet var iznākt nepatīkšanas.

— Kādas nepatīkšanas? — krusttēvs hrinījās.

— Ja nu milicis...

— Nerunā aplam! Mūsu milicis ir kārtīgs cilvēks, viņš pa naktīm apkārt nedauzās.

— Var uzkulties inspektors...

— Tādi zvēri te nemājo. Stāsta, ka Valmierā gan viens mitinoties, bet viņam tas rajons esot tik plašs, ka pārraudzīšanai vajadzētu helikopterī. Un šīs mašīnas viņam neesot.

— Bet apkārtējie cilvēki... Vini redzēs. Var piezvanīt, ziņot... — es centos atrast visādu ieganstu, lai atturētu krusttēvu no klūmīgā pasākuma.

— Ko tu runā par cilvēkiem! — viņš sāka sirdities. — Pēc pusnakts tu redzēsi pats, kas te notiek — Gauja mirdz kā festivālā... Visi dur. Un es būšu tas mulķis? Aizpērn Liču Mārtiņš piesāļlīja pilnu gaļas ballu ar lašiem, visu ziemu žāvēja un paklusām pārdeva. Bet es esmu kārtīgs cilvēks un duru tikai paša vajadzībām. Ar sīkumiem nekrāmējos, paņemu kādu lielo... Kad vasarā te braukā visādi «ūdens tūristi» un ar strāvu izdauza pēdējo mailīti, par to gan sāp sirds.

Ko es varēju iebilst pret tik pārliecinošiem argumentiem? Man bija jāizvēlas: vai nu braukt krusttēvam līdz nedarbos, vai sabojāt ar viņu labās attiecības. Es izšķiros par pirmo.

Kad viss bija sakārtots, krusttēvs ieņēma pozīciju laivas priekšgalā, apsiedams pāresnas auklas vienu galu ap žebērklja kātu, bet otru — sev ap vidu.

— Kāpēc tas vajadzīgs? — es ieminējos.

— Drošs paliek nedrošs, — teica krusttēvs, savilkdams ciešāk mezglu. — Ja gadās uzknābt stingrākam kukainim, var žebērklī izraut no rokām. Bet šitā... auklas galā es viņu izdancinu kā nabagu. Nu tad — aiz-iet! — krusttēvs nokomandēja.

Es sāku laivu vadīt lejā pa straumi. Nakts bija stipri vēsa. Ūdens dzidrs. Lampa, klusu sīkdama, mēla spilgtu staru kūlī melnajā tumsā, spokaini apgaismodama upes dibenā guļošos akmens un siekstas. Šur tur zem laivas paslidēja kāda lidacina vai sapalēns. Bet ar sīkumiem krusttēvs nekrāmējās. Viņš gaidīja lasi. Bijām jau krietnu gabalu nobraukuši, taču nekas prātīgs neradījās.

— Laikam jau laši tik augstu neuzkāpi, — es ieminējos.

— Kā neuzkāpi! — krusttēvs nervozi atskatījās. — Agrāk vini te grozījās aiz katra akmens ka piesieti, bet tagad ar katru gadu paliek švākāk. Viņus jau izlasa pa celam: pie Amatas, Braslas, Palsas, uz Līgotnes žvirām... visur dur. Nespēj jau tik daudz pieaugt.

Laiva slidēja pāri kādai zūburotai siekstai. Pēkšņi krusttēvs saliecās kā kabatas nazis, tad izslējās visā augumā un trieca žebērklī zaru spraugā.

— Turies! — viņš nostenēja, un nākošajā mirklī augspēdus pārvēlās pār laivas malu. Arī es zaudēju līdzsvaru. Laiva gāzās...

— Peldi uz sēres pusi! — ūdeni kuldams, krusttēvs aizsmacis sēca.

Gumijas zābaki bija kā ar svinu pielieti un vilka mani dibenā. Lai arī ka es pūlējos peldēt uz sēres pusi, straume tomēr nesa uz leju pretēja krasta virzienā. Ledainais ūdens stindzināja muskuļus. Man jau sāka pārņemt izmisums, kad pēkšņi sajutu pamatu zem kājām. Pa to laiku krusttēvs bija ticis krastā, izvilkdams sev līdz apgāzto laivu.

— Velna gājiens... — viņš rūca, pinkēdamies ar auklu.

— Kas notika, krusttēv? Kur lasis?

— Tas nebija lasis. Lidaka. Milzīga slancka. Tādu es te savā mužā nebiju manījis. Izsita duramo no nāgiem, maita... — krusttēvs drebēdams žņaudzīja slapjo vatnieku.

— Tev jau tas duramais bija auklā. Kādēļ nedancināji?

— Aukla bija samudzinājusies, tādēļ mani apgāza... rava kā traktorā...

— Kur tad ir tā lidaka?

— Norāvās, ragana... Skaties, žebērklī divi zari saliekti klīngeri. «Petromaksis» lupatās... Kur tu vairs ķersi tādu tēraudstiklu. Arī deglis beigts. Man par to kādreiz noplēsa divus polsus. Es saku, velna gājiens... — krusttēvs apšēdās uz apgāztas laivas dibena un lēja laukā no zābakiem ūdeni. Es darīju to pašu. Mūsu odiseja bija galā.

Laivu līdz ritam mēs nolēmam atstāt turpat uz sēres. Krusttēvs apgalvoja, ka braukšana pa tumsu pret straumi būst liela mullāšanās.

Zobus klabinādami, slapji kā žurkas mēs lidām caur briksniem un ganību aploku dzelondrašu žogiem, klunkurējām pār grāvjiem un uzartajiem tirumiem, taustīdami pa tumsu taisnako celu uz mājām.

— Ne, ne, ar šito sportu es vairs nekēpāšos. Paldies, man pietiek, — to vien krusttēvs visu laiku atkārtāja.

Tā bija svētīga apņemšanās. Tikai — vai tadēl, ka mans krusttēvs ar tādu sportu vairs nekēpāsies, citi maluzvejnieki arī kļūs saprātīgāki?

ARTŪRS VILKS

KUMELĪŠU TĒJAS EFEKTS

Kādā vakarā es paslīdēju uz sapuvušas kāpostgalvas, kritu un pārlauzu kāju. Ķirurģiskajā nodaļā nokļuvi šī pirms pusnakts. Te gan gribētos iestarpināt mazu piezīmi, un proti, ka esmu anti-alkoholīks un dzērājus briesmīgi nevaru ciest.

Kad mani noguldīja, es biju kluss kā pelīte. Toties blakus gultā viens spēka mitriķis skali lādēja seklos peldbaseinus un ieteica klātesošajiem trenēt sirdi ar lēno skriešanu. Māsina pačubināja sporta entuziastu aiz pleca un klusi teica:

— Pleikavniek, aizverieties! Peldbaseina zem jūsu otrā kāta balkona nav. Jūs noēcāt ar atvāztu lietussargu uz asfalta.

Ap pulksten diviem sanitārs ar invalida krēslu iestūna palātā jaunu slimnieku. Pacients pilnā balsī rāva vaļā: Pār kapiem laižas melnas rārnas...» un gribēja ar vi-

siem bučoties. Pleikavnieks pamirkšķināja man ar aci:

— Tas vīrs ir apmetējs Ķikarags no manas būvbrigādes. Viņš droši vien būs atkal ievēlies cementa javas muldā.

Pulksten četros palātā ieslīdēja vēl vieni ratīni. Ratīnos gulēja ļoti kustīgs vīrs ar biezos pārsējos ievistū pauri.

— Ja šitais tēvainis prasīs bruņurupuča buljonu, tad tas ir krāsotājs Ķocītis, — Pleikavnieks mani informēja.

Tūlīt arī atskanēja sulīgs bass:

— Ober-r, velns par-rāvis, bruņurupuča buljons ir?

No rīta neviens negribēja mazgāt muti un dzēra rūgtu kafiju. Pievakarē atnāca Pleikavnieka sieva ar smagu pienesumu paku. Pēc vakariņām atklājās, ka pakā skalojas trīs korteliši.

— Mēs ceram, ka šajā istabā nodevēju un nedzērāju nav, — sacīja Pleikavnieks,

Ķikarags un Ķocītis. — Tādas jefiņas mēs keram un ēdam! Un lūrēja uz mani kā trīs kobras.

Vēlāk es stāvēju uz vienas kājas pie durvīm sardzē. Pēc tam, kad biju samelojis, ka kortelīti izdzeru vienā elpas vilcienā un šad tad man rādās baltas peles, mani atzinā par pilntiesīgu istabas locekli.

Tuvākajā pienesumu dienā sagaidīju savu dzīvesbiedrēni kāpnu telpā.

— Amālij, — es sacīju, — kopā ar šiem plēguriem ilgi neizturēšu. Tāpēc mudīgi ej atpakaļ uz pilsētu un nopērc puslitru piparu rūgtā. Saturu izlej šmucspaini un pudelē iepildi saldinātu kumelišu tēju. Pudeli izvelc no azotes un pašauj man siepeni, bet tā, lai visi mani istabas biedri redz.

Scēnu ar pudeli Amālija nostrādāja kā nopelniem bagāta aktrise televīzijas filmā.

Pēc vakariņām es apjautājos, vai kādam nebūtu līdzī izolācijas lentā. Visi kļuva ļoti uzmanīgi. Pleikavnieks pačūkstēja Ķikaragam, ka man nākot virsū morāliskais, jo es jau divas dienas eksistēju bez alkohola.

Kad palātas biedru uzmanība bija sakāpināta, es izvilkto no skapiša pudeli un palīdu zem segas. Savu tējinu sūcu vismaz divas minūtes, tad, saviebis seju, izniru no segas apakšas, paņēmu izolācijas lentas rullīti un paostīju.

Istabā nošalkoja daudzbalstīgi čuksti:

— Pilnīgi dulls... Garozas vietā osta izolācijas lentu... Hroniskais... Neizlaist no acīm, ka nenosvilina palātu...

Vakarā izsūcu zem segas vēl divas pudeles saldinātās kumelišu tējas un, acis izvalbijis, rausos ārā no gultas.

— Uzrausim veco, «Pār kapiem laižas m — es nošļupstēju un izslēju gaisā kruķi.

Atskanēja pamatīgs šķis — viens no grieš foniem ar visu simtva dzī sasprāga gabalos un ra Pleikavnieka gultā. kavnieks, Ķikarags un tis drūmi blenza grie

Vilku vaļā «melnās v un vicināju kruķi tik t tuvu veselajam apgai: nas ķermenim, ka Pl nieks neizturēja un no zvana podziņu uz de: sas istabu.

— Pilnīgs dilēriķis. zinoja māsīnai. — Sis de rāts piecās minūtēs zem izsūca divus litrus j rūgtā bez zakuskas!

Nākamajā dienā ma slimnīcas izrakstīja. l nepavedinātu uz dzeršai pārējos slimniekus.

Tādu efektu es nebiji dijis...

J. DIM.

BEZ VĀRDIEM.

T. SERGIJENKO

VISAM — SAVS MĒRS

«Mūsu brigādē ir pieci strādnieki, brigadieris un brigadiera palīgs. Man liekas, ka vadīt šo kolektīvu var viens pats brigadieris.

Brigadiera palīgs Platpanelis.»

«Mūsu cehā ir astoņas brigādes. Brigāžu darbu organizē ceha priekšnieks un divi viņa vietnieki. Es domāju, ka ceha priekšniekam pietiek ar vienu vietnieku.

Brigadieris Platpanelis.»

«Mūsu filiālē ir četri cehi. Cehu darbu koordinē filiāles priekšnieks un trīs viņa vietnieki. Esmu pārliecināts, ka šīs funkcijas var izpildīt filiāles priekšnieks un divi viņa vietnieki.

Ceha priekšnieks Platpanelis.»

«Mūsu fabrikā ir divas filiāles. Visa vadība ir koncentrēta direktora rokās. Viņam palīdz četri vietnieki. Esmu aprēķinājis, ka direktors var tikt ar saviem pienākumiem galā arī tad, ja viņam palīdzēs tikai trīs vietnieki.

Filiāles vadītājs Platpanelis.»

«Mūsu brigādē ir pieci strādnieki un viens brigadieris. Es domāju, ka vadīt tik lielu kolektīvu vienam vīram nav pa spēkam. Viņam vajadzīgs palīgs.

Strādnieks Platpanelis.»

J. PODS

— KAS TAS PAR LAIKU!

— GARANTIJAS LAIKS!

BEZ VĀRDIEM.

V. ARDAIDY

UZMANIES NO VIŅA FINIŠĀ! TAS TUR IR NO STURMĒTĀJIEM.

I. MELGAILIS

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMAN

BERTS
ern», Hamburga)

Tiesības būt bez tiesībām

DS un KSS¹ pagaidām izdevās bundesrātā izgāzt libas likumprojektu par «līdzdalību pārvaldē». Ējādi opozīcija visnoteiktākajā veidā nepielāva em tādiem proletāriešiem ar savām muļķīgajām ikām traucēt uzņēmēju lietišķās sarunas. Piem, gadījumos, kad viņi spriež par to, kādas okādas sievai patik labāk — leoparda vai

achu ne jau šajā apstākļī ir opozīcijas galvenais elns.

alu galā, uzņēmējus, kam pieder valsts bagā- lielākā daļa, var saskaitīt uz pirkstiem. Un tik ām, labpatiks viņiem vai nelabpatiks savā novē- mas padomē² apspriest, kā nosaukt jauno jahtu,

tas it neko negrozīs. Daudz svarīgāks ir kas cits: kāpēc isti opozīcija «novērsās» no strādniekiem?

Kā zināms, mūsu demokrātijas augstākais princips skan: vienādas tiesības visiem! Tātad, kas atlauts vienam, atlauts arī otram. Ja strādnieks sāks iejauk- ties uzņēmēja personiskajās lietās, tad uzņēmējs atmaksās viņam ar to pašu.

Bet kurš strādnieks, kas sevi ciena, pieļaus, ka uz-ņēmējs viņam sāk dot padomus, kaut vai — kādas krāsas flīzītes izvēlēties peldbaseinam?

Turklāt statistiķi ir pierādījuši, ka strādnieku mums ir daudz vairāk nekā uzņēmēju. Un, ja nu pēdējie sāktu piedalīties tāda milzīga cilvēku skaita problēmu risināšanā, viņiem neatliktu vairs laika

dot iespēju saviem strādniekiem piedalīties uz- mumu pārvaldīšanā.

Lūk, tāpēc KDS un KSS bija jāiejaucas, lai atja- notu kārtību.

Atcerēsimies, kā svētigais opozīcijas vairāku bundesrātā savā laikā centās nelaut ieviest ātru ierobežojumus³ uz automaģistrālēm. Šī opozīci- drosmīgā rīcība deva iespēju visiem, kas vēlējās lielīnāt savus kontus Šveices bankās, mīrīgi izm- tot šosejas iecirkni starp Diseldorfu un Bāzeli, nei- nākot konfliktā ar likumu. Labumu no tā visupir- ieguva strādnieki, kas varēja vienmērīgi sad- savu brīvo laiku starp atpūtu Diseldorfas apka- un bankas apmeklējumu Bāzelē. Ja tomēr viņiem vasarnīcas, ne tekošā konta bankā nav, — nu lai vaino paši sevi.

akcionārais Kristīgi demokrātiskās un Kristīgi socialās enības bloks, kam ir niecīgs vairākums Rietumvācijas desrātā.

2)

Runa ir par plānu daļēji grozīt uzņēmumu novērošanas padomju struktūru, lai strādnieku pārstāvjiem tanis būtu āpmeram tikpat daudz vietu, cik ir kapitāla pārstāvjiem.

3)

Federālā valdība pieņēma tādu lēmumu, lai taupītu c- vielu.

UŠS OSENKA,
u rakstnieks

IMPORTA SVĪTERIS

Man tūlīt likās, ka te kaut nav tā, kā vajag. Pārde- si bija neparasti eņģeliska

— Kas tas? — es jautāju, līdams uz plauktu.

— Svīteris, — pārdevēja skaidroja.

— Vai tas ir pārdodams? — jautāju.

— Protams. Cena — sešsimt desmit zlotu.

— Kāpēc tik lēti? Vai svīte- ir ar brāķi?

— Nē. Gluži vienkārši, tāda

— Esiet tik laipna, — es

— ... vai var paskatīties svīteri tuvāk?

— Lūdzu.

— Kvalitāte it kā nebūtu

... Varbūt tas ir brāķis?

— Ejiet nul — pārdevēja

— Ja tas nav izbrāķēts, —

sienas, — kāpēc tad jūs to pārdodat?

— Es domāju, ka šeit nav vajadzīgi paskaidrojumi. Mēs piedāvājam pircējiem tikai augstas kvalitātes preces.

Nu nē! Es nedrīkstēju pie- ļaut, ka mani nesodīti uzskata par idiotu.

— Ja šis svīteris nav izbrā- ķēts, kā tas nokļuvis jūsu vei- kalā?

— Es jūs nesaprotu. Skaists svīteris, ražots Anglijā.

— Kā tā — Anglijā? Tas ir angļu svīteris?

— Angļu.

— Tad varbūt kāda cita zeme no tā atteicās, bet mēs ņemām un nopirkām?

— Nē. Nevien no tā nav atteicies.

— Un jūs mēģināt man iegalvot, ka tas ir bez brāķa! Kāpēc tad tas ievests Polijā? Kāda iemesla dēļ? Vai mums šie svīteri uzspiesti kā piedeva pie kādas citas preces.

— Nē. Mūs neviens nav spiedis tos pirkt.

— Tātad labprātīgi! — es biju sadusmots. — Ne no šā, ne no tā mums iaved augstas kvalitātes precī! Kāpēc, es jums jautāju! Kas te par āķi?

— Lai tādi pircēji kā jūs varētu iegādāties labu importa svīteri.

Bija skaidrs, ka viņa mani izsmej. Es nolēmu izlikties par naivo, lai pēc tam pārdevēju pavilktu uz zoba. Un es izli- kos, ka ticu katram viņas vār- dam.

— Lieliski! — izsaucos.

— Tādā gadījumā es to pārku.

Es mu ieņēmis rindu, un, līdzko jūs sāksiet pārdot, es būšu pirmais un nopirkšu šo svīteri.

— Mēs jau sen pārdodam. No pulksten vienpadsmitiem.

— Tātad rinda stāv pagalmā.

— Nē. Vispār nekādas rin- das nav.

Es plīsu vai pušu aiz dus- mām. Tai pašā laikā man gri-

bējās zināt, kas aiz visa tā slēpjas.

— Saprotu. Jūs man to ... zem letes? Cik esmu jums parādā?

— Zem letes! Kur jūs to grābāt? Jūsu svīteris taču ir uz letes!

— Atvainojiet! — es teicu.

— Saprotu, ka visi grib dzī- vot. Un jūs arī. Iespējams, ka es arī nopirkšu šo svīteri, bet negribu izsviest naudu vējā. Ja jūs man pateikšiet, kāda tam vaina, es jums atlīdzināšu.

— Tam nav nekādas vai- nas. Teicama kvalitāte!

Tas nu bija par daudz.

— Bez brāķa! Teicama kva- litāte! Bez rindas! — es ironiski teicu. — No Anglijas atvests speciāli tādēļ, lai mūsu pircējs varētu iegādāties labu, lielisku svīteri par mērenu cenu?! Varbūt jūs uzskatāt mani par garīgi nepilnvērtīgu?

— Dievs pasargi! — p- devēja protestēja.

— Kāpēc tad jūs mani smejat? Varbūt jūs vēl te- siet, ka jums ir arī mans mērs?

— Jā. Ir visu izmēru svīl

— Man nav nekādas pat- turpināt šo komēdiju. Es at- uz šejieni nopirkt svīteri vis klausīties anekdotes. redzēšanos!

— Priecāsimies jūs atkal dzēt mūsu veikala.

Es apstājos durvīs.

— Jūs esat pārāk jauna, smietos par padzīvojušu veku «Priecāsimies jūs a- redzēt!» Ko jūs uzdrošināt? Es esmu darba cilvēks un ļaušu ķengāties par mani!

Izgāju no veikala, tikko dīdams sašutumu. Tā izturā pret pircēju! Runāja, ka voklis tirdzniecībā sākot laboties, un te tev nu bijal

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Francijas Mākslas akadēmija iesūdzējusi tiesā Tilmora divriteņu firmu. Šavos reklāmu prospektos tā izmanto Rodēna statujas «Domātājs» attēlu, zem kura lasāmas šādas rindas: «Es domāju, es domāju, es domāju, ka jāpārēk Tilmora divriteņi.»

Čikāgā policija kādas mājas pagrabā atklāja viltošanas naudas kaltuvi. Tiesā apsūdzētais paskaidroja:

— Mēs šajā ēkā jutāmies pilnīgi droši, jo augšējā stāvā atrodas naudas viltošanas apkarošanas institūts.

Varšavā, nervu ārsta uzgaidāmajā elpā, izlikts plakāts ar šādu tekstu: «Ja cilvēks trīs reizes pēc kārtas pleuras atvaļinājumu, tāpēc ka nomusi vecmāte, jāpārbauda, vai vecmāte nav simulantē.»

Vācijas Federatīvās Republikas rosē par kādu dzelzceļa avāriju publicēts šāds oficiāls ziņojums: «Sakrājās divi vilcieni. Vienā no lokomotīvēm pārvērtās lūžņu kaudzē, otra tika cauri ar izbailēm.»

Nesen nomira bagāts Pitsburgas (SV) tirgotājs. Pirms nāves viņš izīca vēlēšanos, lai viņu apbedītu ilkstēn trijos no rīta. Melaiķa vēlētās tika izpildīta, un izvadīt viņu iedējā gaitā ieradās tikai četri cū-

vēki. Atverot testamentu, izrādījās, ka visu savu mantu vairāk nekā 1 milj. dolāru vērtībā tirgotājs novēlējis tiem, kas piedalījušies apbedīšanas ceremonijā.

Kādā Londonas laikraksta ziņojumā par izjukušām laulībām ir teikts: «Visasākais rentģena uzņēmums nesniedz tik daudz un tik precīzu informāciju par vīra iekšējo pasauli kā slejš iesniegtā prasība šķirt viņas laulību.»

Kādā Parīzes mēbeļu firma ievietoja presē šādu sludinājumu: «Pie dāvājam elegantu istabas iekārtu ar lieliskām grāmatu imitācijām. Jūs ietaupīsiet gadā caurmērā 1600 francus, ko Jūs izdotu par iespīestu draņķi.»

Gripas epidēmijas laikā Ņujorkas Metropolitēna operas direkcija aizkulisēm un mākslinieku garderobē novietoja šāda satura uzrakstus: «Izvairieties skūpstīties, ja tas nav obligāti.» Dienu vēlāk brīdinājumu papildināja šāds teksts: «Kas gan var atrisināt šo problēmu!»

Zviedrs Larss Nistrens nesen uzrakstīja grāmatu par labu uzvedību. Tajā starp citu ir teikts: «Kavalieris

drīkst apsēsties uz krēsla tikai tad, kad dāma uz tā jau ir apsēdusies.»

Kādā Londonas restorāna ēdienu kartē ir šāda piezīme: «Ja Jums sagādā prieku nospiest cigareti uz šķīvja, mūsu personāls labprāt pasniegs Jums ēdienu pelnu traukā.»

Jaunā ārste Mārdžorija Mūra kādā lekcijā Mančesterē (Anglijā) teica: — Es brīnos, kur mātes ir iemācījušas visu to, ko viņas aizliedz savām meitām.

Kādā Stokholmas (Zviedrijā) laikrakstā bija ievietota šāda kritika: «Mūsu kriminālfilmas kļūst arvien labākas, nav vairs dzirdama durvju čīkstoņa.»

Kādā Londonas avīzē bija ievietots šāds sludinājums: «Sarkanmatains jauneklis ar daudzpusīgām interesēm

(futbols, loterija, bigbīts) iespēju iepazīties ar garīgi meiteni domu apmaiņai.»

Vienā no ASV žurnāliem bija šāda recenzija par kādu publicētu grāmatu: «Grāmata: 8 mārciņas, autora svārs — 240

Čikāgā (ASV) kāds apdrošināgents naktīs lelauzās dzīvokļveikalos. Viņš nekā nezaga, tātāja savu vizītkarti ar šādu cibu: «Redzat nu, cik svarīgi drošināties pret lelaušanās bām.»

Cetrus Fērfeksas (Virdžīnija: tā — ASV) policistus izslēdza kvalifikācijas celšanas kurslar pirms galaeksāmeniem un uz tām atlauda no darba. Viņi bij zaguši eksāmenu jautājumus, la rētu pienācīgi sagatavoties.

Pa „Dadzā” materiālu pēdām

Sā gada 5. numurā «Dadzis» brīnījās, kāpēc jaunceltā mājā, kas atr Mazsalacā, Komjaunatnes bulvārī 7, nevar ievilkt telefonu.

Valmieras rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs b. Dundurs paskaidro, ražošanas apvienība «Latvijas lini» neesot gādājusi, lai projektētāji jau mājā ieprojektētu arī telefona kabeli. Sakarā ar to telefonus dzīvokļos var uzstādīt tikai pēc kabeļa ieguldīšanas — 1975. gadā.

6. numurā «Dadzis» nekādi nevarēja izvēlēties sev piemērotu kaklas Tirdzniecības ministrijas Rūpniecības preču pārvaldes priekšnieks b. Alonukovs dara zināmu, ka ministrijai iedalītie kaklasaišu fondi esot nepiemkami, tāpēc Vietējās rūpniecības ministrijas Mājažatāju kombināts 1972. g. bija sācis ražot kaklasaites jauniešiem no raiba kleitu auduma. Tagad kombināts «Rīgas audums» ražojot kaklasaitēm speciālus audumus un tirdzniecības organizācijas saņēmušas jauno kaklasaišu pirmo partiju.

7. numurā «Dadzis» atkārtoti uztraucās par ražošanas apvienības «Ausi» 7. līlāles kūpošo dūmeni.

Vietējās rūpniecības ministra vietnieks b. Binjatjans raksta, ka 7. līlā darbinieki kurināšanas noteikumus ievērojot, tomēr intensīvas kurināšanas laikā bieži dūmi radot apkārtējo iedzīvotāju iebildumus. Lai to novērstu, ciremonta laikā līdz 1. augustam skursteņi tiksot pagarināti un tajos ierīkoti dūmu liltrus.

Tajā pašā numurā «Dadzis» rakstīja arī par Nizeres kolhoza vadības bezbildību metāllūžņu vākšanā.

GOLANAS AUGSTIENĒS.

— Es atkārtēju: esmu visu apstaigājis un pārbaudījis stoš reizes. Šis ceļš nekur neved.

«Punch», Londona

ĀRZEMJU HUMORS

Viņš ar vārdiem.

Viņš bez vārdiem.

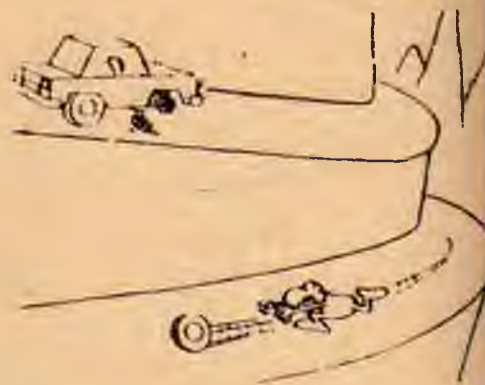
— Kurš gribēja pavadīt brīnišķīgu svētdien savu mīļo sieviņu!

«Pecce», Seren.

Viņas ar vārdiem.

Viņa bez vārdiem.

Bez vārdiem.

«Bohemian», Havan

Neļaujies, ka tevi ar šo cirku ietekmē!

«Paris Match», Parīze

Viņš ar vārdiem.

«Pavliha», Lūbjana

— Atceries, no rīta es teicu, ka var būt daudz sliktāk. Nu jau ir daudz sliktāk.

«New Yorkers», Ņujor

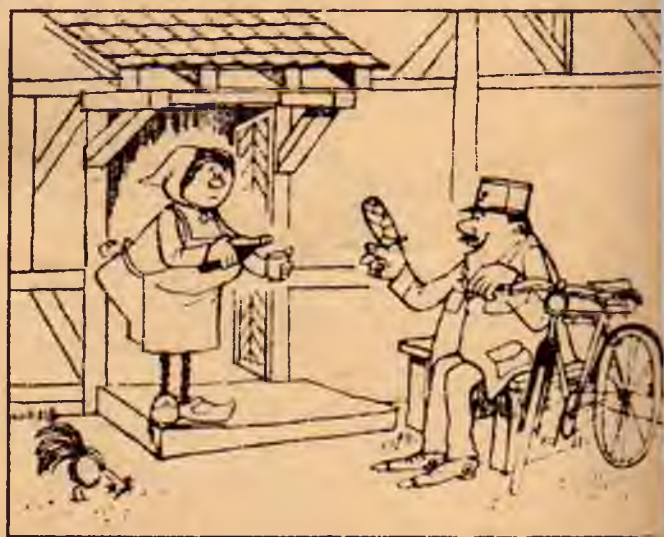
— Es vienmēr apbrīnoju viņa aukstasinību!

«Arena», Zagreba

Bez vārdiem.

«Nedeljski Dnevnik», Lūbjana

— Tikai viena pirksta tiesu, lūdzu!

«Arena», Zagreba

Kārtējā izskaidrošanās kopējā tirgus draudzīgajā
saimē.